

N:o 19.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 21 Februari 1812.

Klagomål öfver Polisen.

Aldrig få vi vara i fred för främmande. Den ena löper ut och den andra in. Den ena klagar öfver det, och den andra öfver ett annat. Det är en ständig olåt. Många ha rätt; men många ha också orätt. Somlige klaga bara för att få klaga; somlige klaga af dumhet; somlige åter af elakhet. Embetsmän, som sjelfve icke sopat rent för sin egen dörr, borde åtminstone icke klaga på sina medbröder, som äro bättre än de sjelfve. Likväl händer det, och vi kunna icke vägra, att åtminstone — höra dem. I går, så snart vi hade gjort af med Dagligt Allehanda, och ville taga oss före något bättre ämne, kom en lång och tjock Embetsman in, och ville ändteligen, att vi skulle gripa an Polisen; ty det här går aldrig an, sade han; jag påminner och påminner dag från dag, och ändå blir det aldrig bättre. — Hvad har min Herre för anledning till sitt missnöje? sade vår Ordförande. — Det bör väl icke vara Herrarne obekant, svarade han, och skubbade sig, liksom han haft klåda på kroppen; här är ju ingen den minsta ordning; det är nästan ingen dag, som icke någonting blir bortstulet. — Ja, hvad rå'r Polisen för det? sade vår Ordförande. Staten kan väl icke hålla en särskilt Polishötjent för

hvar menniska heller, sade han; eller läsa fast allas händer i handklofvar; Polisen kan väl icke vara allestädes närvarande. — Ja, sade den främmande; men ingen borde få lof att stjäla; det är ju stridande mot allmänna säkerheten. — Jag vet icke att någon har *fått* lof heller, sade Ordföranden; det är ju strängt förbudet i Lagen. — Nå så borde också Lagen efterlefvas, sade den främmande. — Så *borde* det väl vara, sade vår Ordförande; men Polisen rår lika så litet för, att Lagen öfverträdes, som andre Embetsmän rå derföre. Om alla fullgjorde Lagen, så voro många Embetsmän alldeles onödige. Polisen kan ej göra mer, än att efterspana tjufvarna och befordra dem till straff, när händelsen blir angifven. Underlåtes detta af Polisen, då har Polisen icke fullgjort sin skyldighet; men härom är ju icke nu frågan. Har min Herre förlorat något, och icke fått Polisens handräckning när han begärt den? — Nej, det har jag väl icke, svarade den främmande; men jag har hört, att man stulit från många andra. — Ja, då tycker jag, sade vår Ordförande, att min Herre kan låta hvar och en tala för sig själf, och icke lägga sig i det som honom icke angår. — Nå, sade den främmande, efter jag ser att jag icke får någon handräckning i den här frågan, så måtte jag väl få den i en annan, hoppas jag. Herrarne måtte väl icke också tycka, att Polisen icke rår för, att gatorna förleden höstas voro långt orenare än i somras? — Jo visst rår Polisen för det, sade vår Ordförande, om min Herre kan bevisa, att det icke regnade och slaskade mer i förleden höst, än i förleden sommar. — Det hör alldeles icke hit, sade den främmande; det är Polisens skyldighet att hålla gatorna lika rena alla årstider; derföre betala alla husägare pengar. — Men, sade Ordföranden, Polisen kan väl icke anskaffa en så stor paraply, att den öfverskyler hela Staden och afhåller allt regn; och om än så vore, så ser jag grant, att min Herre då helt säkert skulle klaga deröfver, att solskenet afstängdes och att ingen fick se solen. Vi kunna icke befatta oss med min Herres klagopunkter. *Impossibilia non sunt petenda*. Farväl. — Ja, farväl vackert, ropade vi alle; och den främmande ruskade sig litet och gick.

Önskan.

Gud bevars ifrån de der otidigt missnöjde, sade Ordföranden. Den der Herrn är icke mors bästa barn. Det hade varit väl, om han och hans gelikar längesedan fått afsked. Jag känner honom från ungdomen.

Ängsliga Menniskor,

sade vår hederlige Gyllenpatriot, äro det ledsammaste sällskap under solen. Om det minsta gått dem emot hemma i huset, så hänga de lipen hela dagen, taga sig en fin och ängslig ton, sucka, pusta och draga ut orden så långsamt, liksom ur en tjärtunna, när de tala. Om de ville bli hemma ändå, och sucka för sig sjelfva; men de fara ut på visiter och i sällskap likaväl, och plåga andra menniskor med deras ängsliga ljud och ängsliga miner. Hvad ha andre för skyldighet att förnöta ängsliga stunder för deras skull? Denna onödiga ängslan kan räcka dygnet om: då är allt i olag; då är ingenting till nöjes; då är maten antingen för varm eller för kall; då har kusken kört antingen för fort eller för långsamt; då äro de de enda lidande i verlden, och olyckan, säga de, är liksom fastbeckad vid deras öde, ehuru alltsammans, hvaröfver de klaga, är idel bagateller och strunt, som icke är värdt att tänka på. De orka hvarken arbeta eller hvila; i både allmänna och enskilda göremål äro de håglöse och odugse, och oskyldigt folk måste derföre lida, genom deras dåliga humör. En enda sådan person kan förstöra hela glädjen äfven i ett stort sällskap. Han kan väl märka, att hans vänner icke äro roade när hans ängslighet påkommer; men han bryr sig icke derom; ty han är då sjelf hatare af glädjen, och unnar den icke heller åt andra. Derföre emottager han merendels med en föraktlig min allt hvad som säges eller göres i hans närvaro, hvilket han genast ogillar, och vill icke att andre skola vara lyckligare än han sjelf. Han ser ut, liksom malört vore lagd i allt hvad han äter eller dricker i ett godt lag, det han sjelf förgiftar. Det är be-

synnerligt nog, att detta förtretliga humör stundom anses vara ett tecken till en fin smak, som är svår att förnöja. Rätteligen är det likväl inga andra, än hans egna domestiker, som äro skyldige att tåla hans kinkiga humör. Emellan folk af godt vett bör allt gifva vika för förnuftets ljus och för belefvenhetens reglor. Ofta är också detta humör tillgjordt, för att väcka ett slags medlidande. Ofta är det en följd af svaghet och barnslighet. Ofta är det ett bevis på en mindre god karakter, men alltid är det ett bevis, att en sådan meniska hvarken kan styra sina passioner, eller har vett nog för att bli delaktig af sällskapslefnaden, från hvilken han borde uteslutas, för att genom detta straff förändra en karakter, som är en plåga både för honom sjelf och för andra.

Gubben Honnête är alldeles icke nöjd med våra

Nya Moder.

Jag var hos honom i går, och hans byggliga döttrar inkommo, klädda i nya klädningar af cambrick. — Gud bevars hur ni ser ut, sade han; det är inte nog, att man skall förkyla sig genom helnakna armar och halfnakna bröst: man skall också vara naken på ryggen. Det kan då vara något skäl med de förra, sade han (ehuru det icke lämpar sig till vårt klimat); ty vackra armar, hals och bröst äro en förnöjande syn för kavaljererna, fastän ingen friar till er just för dem allena; men en naken rygg är deremot genomstygg. Se på hvarandra, sade han, om jag icke har rätt. Kajsa Lisa, med sin bruna ludna rygg och djupa rygg-grop, ser ju för vedervärdig ut; och Maja Greta, som är mager som en skrika, med skarpa ryggknotor, ser ut på ryggen som ett benragel. Skicka bort klädningarna genast, sade han, och låt skarfa dem: det här går aldrig an: ni skrämma bort alla karlar på det här viset, och narrar vill jag aldrig ha till mågar.

N:o 20 och 21.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 25 Februari 1812.

Om Stenpassion. (Insändt).

Stenpassionen är också en ibland människans passioner; men den är af 2:ne slag. Det ena slaget kommer af stenar i kroppen, som stundom förorsaka smärta; det andra är en böjelse i själen, att resa opp stenar af rimliga eller orimliga figurer, med rimliga eller orimliga påskrifter, egentligen för att, om möjligt är, förevisa hvad man gjort eller låtsat göra, och i synnerhet att påminna om sitt namn, det man ej vill ha glömdt för hastigt. Stenar, som uppresas af efterverlden, äro tacksamhets-offer, som hedra den döde och bevisa en verklig förtjenst: de åter, hvilka man sjelf låter uppresa medan man lefver, äro ett offer man ger sig sjelf, och bevisa ett misstroende att efterverlden icke torde vara nog tacksam emot alla de tjenester man inbillar sig hafva gjort, och om hvilka man anser sig sjelf vara skyldig att lämpligen påminna. Desse sistnämde stenar värderas föga af Allmänheten, så framt de icke äro löjlige till figur eller påskrift, då de åtminstone duga att skratta åt.

Men desse stenar kunna till och med vara brottslige. Mig har fallit i sinnet en alldeles ny lagfråga, ehuru jag icke är jurist. När Tryckfrihets-förordningen vid höga böter förbjudit lögnaktiga uppgif-

ter och vrängda framställningar till Allmänhetens förvillande, i tryckta skrifter, så måste det, efter min tanke, vara än mera brottsligt, att på allmänna platser offentligen framställa slika lagbrott; ty då tryckta skrifter läsas blott af några, så läsas deremot allmänna inskrifter af alla som gå dem förbi. Den såkallade kakelugnen, som är inflickad under tak i Slottsmuren midt för näsan på hvar och en som vandrar på Norrbro åt Staden, innehåller både lögnaktiga uppgifter och vrängda framställningar till Allmänhetens förvillande. Hvar och en, som känner rätta sammanhanget, vet att så är; och som detta sammanhang länge varit allmänt känt, så har icke heller Allmänheten hvarken af de lögnaktiga uppgifterna eller af de vrängda framställningarna hittills kunnat förvillas; men då ansvaret, enligt Tryckfrihets-förordningen, är ett och detsamma, antingen Allmänheten förvillas eller icke, och det endast är uppsåtet, men ej följderna, som skall bestraffas, så har jag länge förundrat mig deröfver, att inskriften på denna oanvändbara kakelugn hvarken blifvit åtalad eller borttagen, ehuru 2:ne år förflutit sedan Tryckfrihets-förordningen utkom. Nu har likväl Kongl. Maj:t, genom nådigt Bref till Öfver-Ståthållaren i Stockholm den 23 Jan. 1812, i nåder befallt, att denna Sten skall på tjenligt sätt bortföras, och hvarigenom Allmänhetens önskan blir uppfylld.

Det är likväl märkvärdigt, huru många frågor kunna uppstå af en så liten och obetydlig omständighet, som denna lumpna och narraktiga sten. Sjelfva bortförandet kan verkställas på mångahanda sätt, och första frågan blir då naturligtvis: *hvilket sätt, af alla möjliga lämpliga, bör man då vidtaga?* Den andra frågan, som följer, är utan tyfvel: *hvar skall man placera denna sten?* ty något rum skall han väl ha, den token. Det enklaste och minst kostsamma vore ofelbart, att direkte störta honom i Norrström med pick och pack, hvilket åtminstone påskriften förtjenar; men stenen rör ju icke för att påskriften är besatt. Stenen har någon merit: påskriften åter ingen. Stenen och påskriften kosta likväl Brobyggnads-kassan (det vill säga: Stockholms Stad) rätt vackra penningar. Ingenting vore således

